

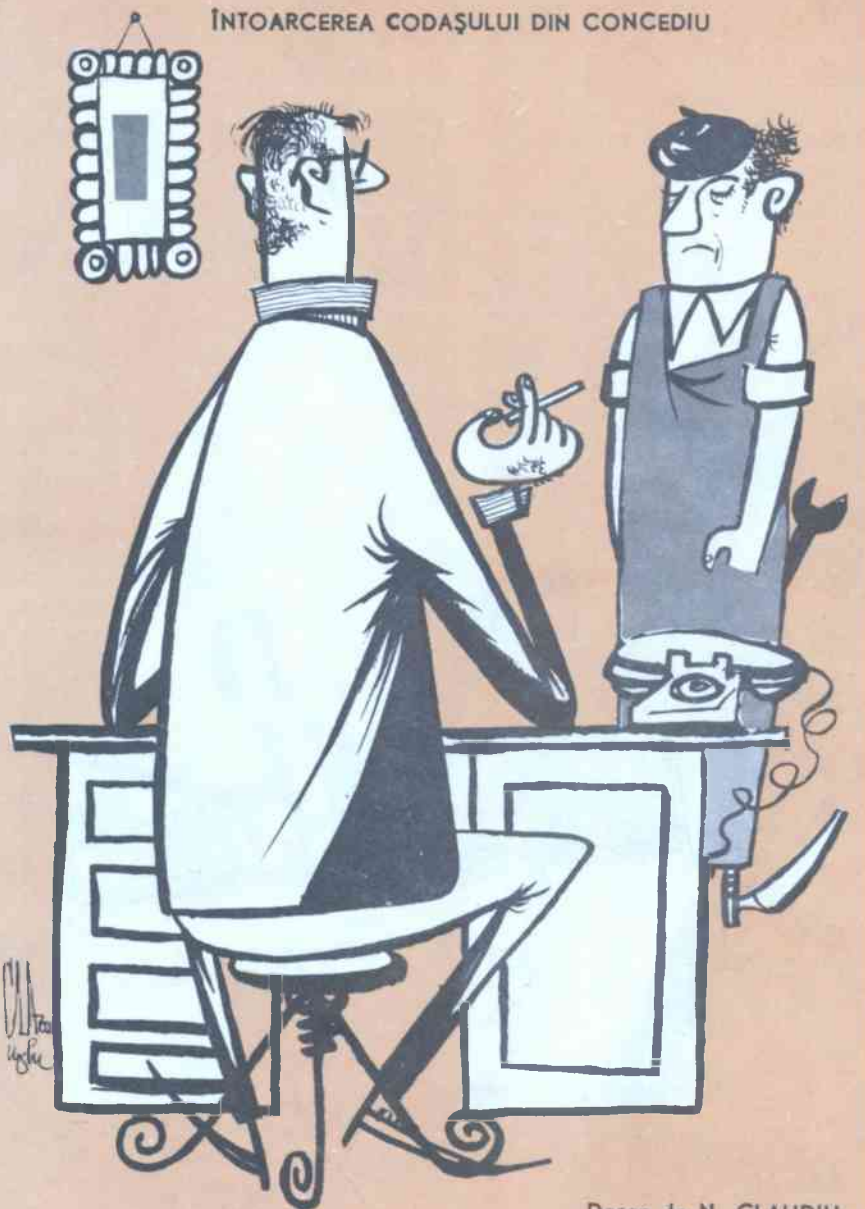
urzi ca

ANUL XIV • Nr. 18 • 30 SEPTEMBRIE 1962 • 16 PAGINI • 1,50 LEI

*Mai sint unii care își
insușesc meritele colectivului*

Desen de CIK DAMADIAN

Desen de N. CLAUDIU

- Ai stat mai mult cu cinci zile în concediu
- O depășire am și eu și pe ala mi-o reproșajl...

Acuarelă autumnală

În toamna aceasta, noi blocuri
vor fi date în folosința oamenilor
muncii.

(ziarele)

Toamna, muza mea complice,
Mi-a venit din nou la geam
În rochița ei de spice
Desenată-n filigran.

- Ți-am adus melancolia
Frunzelor pierdute-n crîng
Ploaia și monotonia
Crengilor care se frîng.

Ți-am adus tristeți furate
De pe aripi de cocor,
Plînsul florilor uscate
Destrămate pe covor.

Cu acest material
Pin' la iarnă ai program!
Am privit-o cam brutal
- Crezi că altă treabă n-am?

Uite, colo, magistrala,
Blocuri mari, neon, confort!
Pentru ea consum cerneala
În al versului efort.

Cade frunza? Las' să cadă!
N-am eu rime s-o îngrop.
Cînd mă-mbie cite-o stradă
Nu casc gura la un plop.

Văd doar ritmul de amplas
Și a muncii 'nsuflețire
Care suie către soare
Temelii de fericire!

- Ia te uită! Toamna-mi spune,
Explodînd de bucurie,
Cînți acum pe alte strune,
Asta-am vrut să știu. Deci scrie...

RODICA T. FLOREA

Cetățenii Borcianu Victor din blocul B 3, Ghiță Nicolae din blocul A 3 și Hartunian A.
din blocul C 4 alé lotului III Cățelu, din Capitală, au ocupat în mod abuziv spălătoriile
blocurilor respective, transformîndu-le în garaje de motociclete.

Teorie și practică

de TUDOR MĂINESCU

Mi-am spus citînd odată un eseu
Interesant, metodic și plăcut
Al unui critic foarte cunoscut:
Eseul e un lucru foarte greu.

De-același critic am citit cîndva
Un slab poem lipsit de conținut
Și-am constatat atunci satisfăcut
Că poezia este și mai grea.

Desen de PALL

- Ce faci, vecino, nu vezi că-l motocicletă?
- Dar dumneata nu vezi că-l spălătorie?!

VINO, MAMĂ, CE MAI STAI!

Era o zi de toamnă întîrziată cînd, intrînd în casă, Alexe o cuprinse în brațe pe bătrîna lui mamă și-i spuse:

— Mamă, mă însor!

Bătrîna rămase citeva clipe pe gînduri, încercînd parcă să înțeleagă sensul adînc al acestor cuvinte.

— Te... însori? Cum adică?...

— Adică am găsit fata care-mi place, ne căsătorim și ne mutăm în casă nouă.

— Cum... adică vă căsătoriți?... adică... vă mutați în casă nouă?... Și eu... eu cu cine rămîn? De cine mai am grijă?...

— Ești bătrînă, mamă, ești suferindă. O să-ți vezi de sănătate, n-o să mai muncești. Noi o să te vizităm în fiecare duminică. Și n-o să venim niciodată cu mîna goală. Ai fost o mamă adevărată.

— Am fost?

— Păi... adică... da... păi... la revedere, mamă!

.....
Și s-a însurat Alexe. La petrecere a așezat-o pe maică-sa în capul mesei. Pe noră în stînga. Să o obișnuiască mai repede cu ea. Și el în dreapta. Să le supravegheze privirile. I-a umplut bătrînei paharul. Dar parcă a băut? Suspina. I-a umplut bătrînei farfuria. Dar parcă a mîncat? Plîngea.

— Mamă, nu-ți place nora?

— Îmi place, Alexe.

— Nu-ți mai plac eu?

— Ce vorbă-i asta?

— Și-atunci de ce plîngi?

— Cum să nu plîng dacă-mi plăceți amîndoi? Și-apoi... douăzeci și opt de ani am stat împreună și acum, într-o singură clipă... eu acolo, tu aici...

— Ei, mamă, mamă...

— Ei, Alexe, Alexe...

.....
Cam la vreo lună după nuntă, într-o duminică de dimineață, au răsărit copiii în vizită la mama, veseli și fericiți ca două rîndurile în luna mai. Alexe așeză pe masă un pachet voluminos. Bătrîna își șterse pe furiș o lacrimă.

— Ce-i nevoie de asta, măi copii?... Sînt femeie bătrînă... Păcat de osteneala voastră...

— Nici o osteneală, mamă. E mare pachetul, dar nu este greu. Cîteva rufe de-ale noastre. Ne-am gîndit că într-o zi, cînd n-ai ce face... rufe albe cum ies din mîna dumitale, mai rar!... Te superi, mamă?...

— Mă supăr, că prea-i pe ocolite rugămintea...

Și copiii, înțelegători, n-au mai ocolit-o... Veneau cu rugămintele gata la pachet.

Pe urmă iar n-au mai apărut foarte multe luni. Alexe și Irina aveau acum un urmaș, Sănducu. Drăgălaș, dar foarte risipitor.

Nu-i mai ajungeau scutecele. Nu-i mai ajungeau vasele. Nu-i ajungea ziua, nu-i ajungea noaptea. Ba plîngea, și atunci se întrebau disperăți de ce plînge, ba nu plîngea și se întrebau necăjiți ce-o fi avînd că nu plînge. Cînd mîncă, erau ocupați cu servitul mesei, cînd nu mîncă, erau ocupați cu gătitul mesei următoare... Părinții umblau ca somnambulii. Alexe mîncă dormind, Irina dormea mîncînd, așa că nici nu mîncău, nici nu dormeau. Teatru n-au mai văzut decît pe afișe, iar într-o zi, cînd în sfrîșit se pregăteau să vizioneze un film, Sănducu a transformat pe neașteptate scutecele albe, în tehnicolor, așa că părinții au avut ecran lat acasă.

— În felul acesta nu mai merge! hotări Alexe.

— Nu mai merge! suspină Irina. Casa nu mai e casă, somnul nu mai e somn, noi nu mai sîntem noi. M-am săturat!

— Explică-mi dragă, cum te-ai săturat, că doar n-am mai mîncat de două zile...
Mama lui Alexe trecuse de cîteva ori să-și vadă nepotul și să dea o mîină de ajutor la gospodărie. Dar, de la o vreme, vîrsta începuse tot mai des să-i amintească de bătrînețe.

— Am găsit soluția! rosti fericită Irina.

— S-o aud!

— Să se mute bătrîna la noi.

— E prea în vîrstă. Puterile o lasă.

— O să avem grijă și de ea...

— Și de ea și de copil?...

— Nul! Noi o să avem grijă de ea și ea de copil!...

— Ești un înger! Vino să te sărut.

— Lasă, nu mă săruta că miroși a fiertură de griș...

.....

— Mamă, te muți la noi.

— E greu, Alexe. Nu mai sînt în puteri. Inima... tensiunea...

Nici gălăgia n-o mai suport... Aici e liniște, dorm cînd vreau...

— Mamă, la noi o să dormi cît poțtești!...

Și mama, după ce și-a vîndut mobila, s-a mutat ca să fie ală-

turi de copii și de nepot. De copii nu prea era alături, întrucît copiii se aflau mai mult prin oraș. Dar, să recunoaștem, copiii se dovedeau foarte grijulii. Adesea, pe la 11—12 noaptea, telefonau din oraș:

— Alo, mamă, cum te simți? Dormi?

— Dormeam.

— Ți-am spus eu că la noi o să dormi cît poțtești. Te-ai culcat de mult?

Ilustrație de D. NEGREA

— Acu' jumătate de oră.

— Ei, dormi sănătoasă, visuri plăcute, dar te roagă Irina ca înainte de a te culca să speli cămășuțele lui Sănducu. Să fie uscate pînă mîine.

— Le-am spălat.

— Ești o mamă adevărată. Și ca să fii mai adevărată, te rog să-mi calci pantalonii cei gri, să-i am mîine la teatru....

— I-am călcat!...

— Ești formidabilă! Ți-am repetat de o mie de ori să nu-ți bați joc de sănătatea dumitale. La vîrsta asta! Să știi că mă superi! Te pomenești că mi-ai cîrpit și ciorapii!...

— Nu...

— Ești fantastic! Tocmai ciorapii nu i-ai cîrpit!... Ți-am explicat doar că e urgent...

— Am uitat!

— Ah, cînd e vorba despre noi, uiți totdeauna! Bine... Cîrpește-i și culcă-te...

— Mi-e tare somn...

— Am spus să te culci, nu să dormi. Dacă scîncește ăla micu?...

Noi nu-l putem auzi că sîntem la „Cina“ și ne asurzeste orchestra... Noapte bună și ai grijă dimineața cînd te trezești să nu faci zgomot, că-i duminică, și noi dormim mai tirziu... Și fii atentă, să nu mai scapi oala cu lapte, că a doua oară n-o să mai fiu Alexe cel bun și ți-o scad din pensie...

.....
— Mamă, luna aceasta o să-ți fie mai ușor. Noi plecăm cîteșitri la Predeal să ne odihnim.

— Și cînd vă întoarceți, fiule?...

— Mamă, mamă, vicleană mai ești!... Te interesează ca să știi cîte zile poți chiuli de la curățenia generală?... Eu te sfătuiesc s-o termini în prima săptămîină, ca după aceea să poți trece liniștită la rufe... Nu te zorește nimeni. Ți faci treaba, apoi treci la baie, ai apă caldă, mozaicul se spală ușor, robinetele le dai cu „Vim“ și nici nu-ți dai seama cum trece vremea. Cînd să zici că lași jaluzele să poți dormi, hop și noi acasă, în jurul scumpei noastre mame... În jurul unei mame adevărate. Așadar, știi ce ai de făcut. Te superi, mamă?

— Nu mă supăr, Alexe. O mamă adevărată nu se supără niciodată...

— Mamă, scumpa noastră, cîrpi Irina, n-o să te uităm nici o clipă.

— Văd! rosti bătrîna, mai mult pentru ea...

.....
După trei săptămîni, bătrîna primi mult așteptatele vești, pe spatele unei ilustrate: „Iubita noastră mamă, ți ducem dorul. Cum stai cu spălatul rufelor, cu parchetele și curățenia? Noi, slavă domnului, ne-am mai odihnit. Te sărutăm. Copiii.

P.S. Cum te lauzi cu sănătatea?...

.....
În preajma sosirii familiei, telefonul țirii prlung.

— ...Alo... Alo... Bucureștiul vorbiți cu Predealul...

— Alo... cine e la telefon? Aici Alexe. Mamă, tu ești?

— Greșeală, răspunse mama. Aici e femeia de serviciu, conașule...

Alexe scăpă receptorul din mînă.

Și bătrîna zîmbi amar.

I. AVIAN

SZUR SZABÓ IOZSEF
văzut de EUGEN TARU

PĂPUȘA DE ÎMBRĂCAT TIP S.U.A.

- Pentru consfătuire...

- Pentru intervenții...

- Pentru tratative în vederea obținerii bazelor militare...

Caricaturistul SZUR SZABÓ IOZSEF, colaborator al revistei satirice „Ludas Matyi” din Budapesta, a fost, în cadrul unor schimburi, oaspetele redacției noastre. Cu acest prilej publicăm două desene ale apreciatului caricaturist maghiar.

Seducație

S O L I D Ă

Ca să spun sincer nu m-am bucurat prea mult când tovarășul Manea m-a înștiințat că joi va veni la obișnuita partidă de table însoțit de copilul său Nicușor, în vîrstă de patru anișori neimpliniți, cu care n-avusesem încă ocazia să fac cunoștință.

Am câteva mici bibelouri și o vază japoneză — la care țin foarte mult — și n-aș fi vrut să le știu în pericol.

Dar temerile mele au fost nejustificate deoarece Nicușor s-a dovedit un copil cu o educație solidă.

Așadar, joi, tovarășul Manea a venit la mine însoțit de Nicușor. Încă din ușă mi-a declarat că mă va masakra... (la table, bineînțeles), iar eu i-am promis că nu mă voi lăsa.

Copilul, cum a intrat în cameră a întrebat:

— Tată, pot să mă așez pe scaun?

— Poți — a aprobat grav tovarășul Manea — aruncîndu-mi o scurtă privire triumfătoare.

— Tăticule, pot să mă rezem de spătarul scaunului?

— Poți.

— Mulțumesc. Tată, pot să ascult ce vorbești cu nenea?

— Da, e bine să ascuți. Ai de învățat.

La cuvintele acestea am închis repede gura, care-mi rămăsese căscată de uimire și am luat o atitudine gravă, gînditoare, ca Nicușor să-și dea mai bine seama că eram o persoană de la care putea învăța multe (în materie de table, bineînțeles).

După aceea eu și cu tovarășul Manea am „încins” mai multe partideși în focul jocului am uitat cu totul de Nicușor, care stătu două ore nemișcat, fără să scoată o vorbă, fără să tușească sau să strănute, fără să tragă de fața de masă sau să ne arunce pur și simplu piesele pe fereastră, cum procedam eu cînd eram de vîrstă lui. Se vede că avea într-adevăr o educație solidă.

Aproape că am tresărit, cînd l-am auzit în sfîrșit întrebînd:

— Tăticule, pot să mă duc în curte, să mă joc cu copiii?

— Sigur că da, puicule — am aprobat eu repede.

Dar tovarășul Manea mi-a aruncat o privire cruntă, pedagogică, și a răspuns grav:

— Nu se poate, vrei să te bată copiii?

— Atunci, tăticule, pot să mă duc la fereastră, să mă uit cum se joacă copiii?

— Nu e voie, o să intri în vorbă cu ei și o să înveți vorbe urite...

— Dar să ascult de aici cum se joacă?

— Nu, pentru că o să ți se facă poftă de joacă și un copil cuminte n-are voie să aibă poftă de joacă.

După ce i-am mai luat două linii tovarășului Manea, Nicușor a întrebat iar:

— Tăticule, am voie să fluier?

— Nu e voie să fluieri în casă!

— Atunci să mă duc în curte să fluier?

— Ți-am spus odată, că n-ai voie.

— Tăticule, pot să merg prin casă?

— Sigur — am intervenit eu mișcat de soarta băiatului.

— N-ai voie — mi-a tăiat vorba vajnicul tovarăș Manea. Vrei să murdărești parchetul? Stai liniștit pe scaun și privește atent cum joc și cînd o să fii mare să-l faci „marț” pe nenea — încheie el rîzînd.

A urmat o pauză mai lungă, în care, spre marea mea părere de rău, a trebuit să-i mai iau două linii tovarășului Manea.

— Tăticule, am voie... sparse iar tăcerea Nicușor.

— N-ai voie — i-o tăie scurt tovarășul Manea.

— N-am voie?

— Nu, n-ai voie.

— Dar nici nu știi ce vrea copilul — am intervenit eu.

— Nu mă interesează. Copiii trebuie dezvățați să-i sîcîie pe părinți. Uite, din cauza lui nu pot să fiu atent la partidă și dumneata ciștigi.

— Tăticule, dacă n-am voie...

— N-ai voie!

— Am înțeles, tăticule.

Dar în aceeași clipă tovarășul Manea ridică ochii brusc, alarmat.

— Nicușor! Nu ți-e rușine?...

— Păi... dacă nu mi-ai dat voie...

Noroc că tovarășul Manea, prevăzător, avea la dînsul o altă pereche de pantalonași proaspăt spălați, călcați și apretați.

H. SALEM

DE VORBĂ CU ARTISTUL POPORULUI

GRIGORE VASILIU-BIRLIC

DESPRE SATIRĂ, UMOR ȘI DEBUTUL SĂU ÎN TEATRU

Ca să-i iei un interviu Artistului Poporului Grigore Vasiliu-Birlic e simplu și ușor. Nu trebuie să umbli mult după dînsul: numai o lună de zile.

În sfîrșit, îți fixează o întîlnire la care vine. Și cînd vine, zice:

— Dragă, nici azi nu putem sta de vorbă. Sînt foarte grăbit. Trebuie să plec imediat la Buftea. Filmez „Undeva în Bărăgan.”

Îl șicanez:

— Păi Buftea nu e în Bărăgan.

— De ce ești distrat și le-ncurci, dragă? „Undeva în Bărăgan” e studioul, iar „Buftea” e titlul filmului! La revedere, sîmbătă, în pasajul Comedia!

Și vine, într-adevăr, sîmbătă. Dar peste... două săptămîni. După ce a filmat niște interioare la Buftea, a filmat și niște exterioare în Bărăgan.

Iar cînd vine, n-apucă să spună ceva că...

— Maestre!... (vine la dînsul portarul sălii Comedia) ...v-a sosit o scrisoare de la Moscova...

Desface febril plicul, scoate o hîrtie cu antet, o parcurge la repezeală, de parcă ar fi cel puțin profesor de limba rusă, — și îmi rezumă cuprinsul: revista sovietică „Teatr” îl invită să răspundă la un scurt chestionar pentru numărul ei special din ianuarie 1963, care va fi închinat împlinirii a o sută de ani de la nașterea ilustrului întemeietor al teatrului sovietic, Stanislavski.

— Apropo: dumneata cînd te-ai născut?

Răspunde cuminte, ca la școală:

— La 24 ianuarie 1905, în Fălticeni.

— Va să zică de-atunci este, la Fălticeni, ziua de 24 ianuarie... sărbătoare națională!

Confirmă, modest:

— Da, de-atunci.

Apoi mă pune la punct:

— Nu e însă prea spiritual să ironizezi Fălticeni. În acest oraș au viețuit, iar unii s-au și născut aici, numeroși oameni ai artei și culturii: Ion Creangă, Mihail Sadoveanu, folcloristul Artur Gorovoi, scriitorii Ion Dragoslav și Vasile Savel, prietenul meu, Artistul Poporului Jules Cazaban, sculptorul Maestru Emerit al Artei Ion Irimescu, fratele meu sculptorul Vasiliu-Falti, cumnatul meu scriitorul Mihail Șerban, dramaturgul Horia Lovinescu — și tot aici s-a născut mult regretatul tînăr poet, care ar fi fost azi un mare poet, Nicolae Labiș.

Tac. Are dreptate. Schimb vorba:

— Văzui că te-a bucurat scrisoarea sosită de la Moscova. Și am impresia că... nu întîmplător.

— Fiindcă am fost de două ori în Uniunea Sovietică, întîi cu prilejul rulării acolo a filmului românesc „Directorul nostru”, apoi cu turneul Teatrului Național din București, — și de fiecare dată am fost întîmpinat de către oamenii sovietici cu o mare dragoste: de la omul simplu de pe stradă pînă la niște vestiți

Desen de I. ROSS

artiști ca Ohlopkov și Zavadski, de a căror caldă prietenie sînt foarte mîndru...

— Dar pînă să joci azi în Uniunea Sovietică, și la Veneția, și la Paris, ai jucat... vreo 35 de ani în țară. Cînd ai jucat prima dată?

— Prima dată... am vrut numai. Chiar din anii copilăriei am vrut să mă fac artist. Cînd a venit la Fălticeni un circ, am vrut să mă fac clown. Apoi, cînd a venit o trupă de tragedie, am vrut să mă fac Hamlet. Dar după ce-am terminat liceul, tata a vrut să mă fac... avocat. Și m-a înscris la Drept, la o facultate din orașul cel mai apropiat de Fălticeni, ca să mă aibă sub strictă supraveghere. Și am învățat, trei ani de zile, drept roman și drept civil...

— Cu ce rezultate?

— Obținînd chiar în primul an de Drept, un mare succes de comedie, la teatrul național din localitate. La teatru intrasem figurant, introdus de bunul meu prieten Jules Cazaban care era, acolo, artist. Succesul de comedie l-am avut bineînțeles într-o... dramă: se juca „Stane de piatră” cu Ovid Brădescu, actor naturalist, care în scenele de furie făcea spume la gură. Într-o scenă, personajul lui Ovid Brădescu povestea cum a ucis un gardian la pușcărie: „Uite, cu un bolovan ca ăsta l-am omorît!” Și noi, figuranții trebuia să ne îngrozim. Eu însă m-am „îngrozit” în așa fel, pitindu-mă înfricoșat sub o masă și uitîndu-mă de-acolo cu candoare spre tragedian, încît sala a izbucnit în

ris, și a rîs pînă s-a ales praful de melodrama lui Ovid Brădescu.

— Și n-ai fost, a doua zi, dat afară din figuratie?

— Din contră, am fost angajat actor. Director al teatrului era profesorul Eugen Bădărău. Încurajat de dînsul și îndrumat de regretații regizori Aurel Ion Maican și Victor Ion Popa, am reușit repede să mă afirm. Unul dintre primele roluri jucate în acea perioadă a fost (în 1928) rolul Spiridon din „O noapte furtunoasă”. Cînd, după aproape 25 de ani, am jucat — cu succesul știut — în „Mielul turbat”, mi-am rememorat cu legitimă satisfacție drumul parcurs de la Spiridon al lui Caragiale pînă la Spiridon Biserică al lui Aurel Baranga...

— Stai! Pînă la „Mielul Turbat”, jucat la București, în 1953, mai este. În București, cînd ai venit?

— În 1933. Chemat de regizorul Sică Alexandrescu care conducea „Teatrul Vesel”. La acel teatru, într-un repertoriu destul de inegal calitativ, repertoriu inerent acelei epoci, am învățat mult, mult teatru. Încît, în scurtă vreme, am putut să-mi iau aripi singur... Au urmat perioadele de la Teatrul Comedia, Teatrul Colorado... Se pierduse de mult, în ceața „trecutului”, imaginea actorului începător „Grigorie Vasiliu”.

— Și... Gr. Vasiliu-Birlic, cum ai devenit?

— Pe cînd jucam la „Teatrul Vesel” într-o farsă intitulată „Birlic”, începuse să mă identifice lumea pe stradă sub numele personajului: „uite-l pe Birlic!”... Și ca să mă deosebesc de alți actori care se numeau Vasiliu, mi l-am anexat și pe Birlic. Am avut noroc: ce m-aș fi făcut dacă aș fi jucat „Hamlet”!... Gr. Vasiliu-Hamlet, ar fi fost neserios.

(Pauză. Birlic reflectează. Reia firul):

— Cum spuneam, perioada formării mele actoricești se împlinise. Încît, anul 1944, eliberator și pentru arta romînească, m-a găsit copt pentru teatrul serios, pentru teatrul de răspundere, de răspundere artistică și cetățenească, specific epocii revoluționare pe care o trăim.

— Îți mulțumesc pentru seriozitatea cu care te-ai supus, pînă la urmă, rigorilor interviului. Astfel, două dintre cele trei puncte de pe „ordinea” mea „de zi” au fost rezolvate.

— Care două puncte?

— Evocarea orașului dumitale natal Fălticeni și amănuntele privitoare la începuturile dumitale actoricești. Să trecem la punctul trei: care ar fi, după părerea dumitale, ca actor de comedie, funcția... satirei și umorului?

— Adică dumneavoastră de la „Urzica” n-o știți și vreți să v-o spun eu?

— Noi o știm pe-a noastră. Vrem însă s-o știm și pe-a dumitale.

— Păi, spus-au, pentru noi toți, doi mari înțelepți: Horațiu, cu celebra-i maximă: „ridendo dicere verum” (a spune, rîzînd, adevărul) și Marx, cu clasica-i teză, potrivit căreia ne despărțim de trecut, rîzînd. Îmi dai voie să fiu de aceeași părere, nu?

— Da.

C. CRISTOBALD

SCUT

Desen din „Krokodil” — Moscova

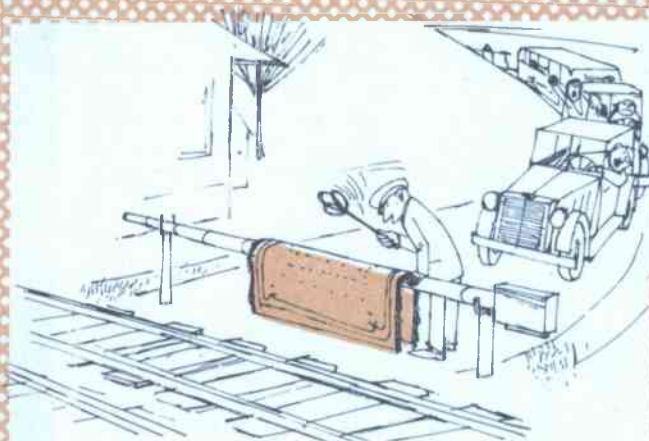
FĂRĂ CUVINTE

Desen din „Ludas Matyi” — Budapesta

— Ajutor!
— Ssst!

Desen din „Sfirșel” — Sofia

FĂRĂ CUVINTE

Desen din „Eulenspiegel” — Berlin

Adresantul prea cunoscut

A scris maestrul sub pseudonim
O poezie searbădă, drept care
S-a sesizat prompt criticul Cutare
Crezînd că-i scrisă de vreun anonim.

Și-a forfecat-o, după cîte știm,
Cu bine cunoscuta lui vigoare
Zicînd că-i ternă, fără de valoare,
Avînd și-un spirit combativ infim.

Dar cînd află c-a zgîlțit prea tare,
Pe marele maestru, din eroare,
I-a scris acestuia: Artist sublim,

Doar un cuvînt mai pot șopti:
iertare

Și-o rugăminte în continuare:
Zău, nu mai scrieți sub pseudonim!

MIRCEA PAVELESCU

(Costică și Mitică stau la o masă
în restaurant)

— Mă Costică, pe cuvîntul
meu că eu nu-i mai înțeleg pe
doctorii ăștia!

— Mie-mi spui!

— Da, că și tu tot cu rinichiil!
Auzi, mă duc la el acum, după ce
am venit de la Olănești. Zic:
tovarășe doctor, pot să beau din
cînd în cînd cîte o țuiculiță?
Zice: Aș!

— Parcă pe mine m-a lăsat?
Bine, tovarășe, zice, abia vii de
la cura de ape și vrei țuică? To-
varășe doctor, zic, dar una mică,
una pe zi, una la două zile! Ni-
mic!

— Pe cuvîntul meu dacă pri-
cep de ce nu ne lasă! În defini-
tiv, țuica din ce se face?

— Din prune!

— Atunci, explică-mi tu mie
de ce ai voie prune și n-ai voie
țuică?

— Te întreb și eu! Dacă țuica
se face din prune nu înseamnă că
ai țuică în prună? Și de ce-mi
strică mie o țuică și nu-mi strică
un kilogram de prune?

— Cică prune e altceva!

— De ce e altceva, frate? Pruna
e un fel de țuică solidă! Și tu

De

vrei să bei una mică lichidă! D
ce nu-ți strică cînd mînci soli
și-ți strică cînd o bei lichid

— Aia-i, că lui i-e teamă c

bem solid!

— Nu, omule, că i-am explica
nu sînt băutor, nu întrec măsura
doar așa una mică la masă! Ni-
mic!

— Și eu i-am explicat! I-ar
spus și chestia cu țuica din prună
cu pruna din țuică, degeaba. N-a
voie și gata!

— Catîr, domnule! Cînd doa
e clar ca lumina zilei: pruna
baza și țuica e numai un derivat
Adică ai voie baza și n-ai voi
derivatul?

— Eu cred că aici e o greșeală

— Stai să vezi! Zic: tovarășe
doctor, dar barem un pahar de
vin am voie? Zice: Vin? Pe răs-
punderea dumitale!

— Bravo, halal doctor! Păi
dacă-i medic, tovarășe, trebuie
să bei pe răspunderea lui, nu
pe răspunderea ta, că d-aia-i el
doctor!

Desen din „PIKKER”—Tallin

FĂRĂ CUVINTE
Desen din „Dikobraz”—Praga

CORRIDA SPANIOLĂ

Desen din „Szpilki”—Varșovia

SEZON

— Păi asta i-am spus și eu, dar cică nu-i voie nici vin! Și atunci i-am spus din nou ca și în chestia cu prunele. Zic: tovarășe doctor, dar vinul nu se face din struguri? Da, zice. Și struguri, zic, am voie? Ai. Și vin? Deloc!

— Aceeași poveste! Ai voie baza și n-ai voie derivatul! Și când te gîndești că la strugure mai ai coji, sîmburi, o mulțime de chestii, pe cînd vinul îl bei curat...

— Sau cu sifon...

— Nu, curat, că-l strici! Și cum îți spun! Imposibil să-l scoți dintr-ale lui!

— Eu am fost și la alți doctori!

— Ei și?

— La fel! Ba unul a și rîs de mine! Zice: Tovarășe, teoria asta a dumitale că dacă ai voie baza, de ce n-ai voie derivatul, e cam anapoda.

— De ce?

— Stai să vezi! Zice: Dumnea-ta știi din ce se face drojdia de bere? Păi, zic, din bere! Dar berea

îți place? zice. Da, zic. Dar drojdie de bere mîntîci? zice. Nu, zic. Păi, zice, dacă-ți place baza, de ce nu mîntîci și derivatul?

— Ți-a cam zis-o!

— Ce mi-a zis-o, tovarășe, că la struguri e altceva! Uite acum că e sezonul mustului...

— N-ai voie!...

— Ai întrebă și tu?

— Da. Cică tot ce e alcool strică!

— Dar ce alcool are mustul, dragă?

— Uite că are...

— Dar e slab, cîte grade are?

— Asta i-am spus și eu! Tovarășe, zice, ăsta-i tratamentul!

— Aoleu, și trece mustul, trece pastrama de capră, lumea bea, mîncă și noi...

— Dar eu nu m-am lăsat. Zic: și atunci ce să beau, tovarășe doctor! Că mi-e sete! Zice: apă minerală!

— Mersi!

— Cred că și aici, cu apa minerală e o greșeală!

— De ce?

— De unde vine apa minerală? Din pămînt! N-o știi de unde vine, pe unde trece, unde se duce și ai voie s-o bei! Și mustul, care-l știi precis că vine din struguri, n-ai voie.

— Nu știi, zău, cine a mai inventat și apa asta minerală!

— N-a inventat-o nimeni! A venit singură! Dacă nu venea trebuia neapărat să bei must, că nu putea să-ți spună medicul: mori, tovarășe, de sete!

— Aiurea, îți spunea să bei ceai!

— Zău, dragă, stau și mă gîndesc ce ți-e și cu medicii ăștia! Ce pierdeau ei dacă în loc să găsească tratamente de astea cu apă minerală sau cu ceai, ți-ar fi spus după consultație: „Tovarășe, urmezi două luni un tratament cu must și cu pastramă de capră! Dar nu neglija! Zilnic! Și dacă îți arde de apă minerală n-ai decît, pe răspunderea dumitale! Și nu uita, țuica! Două linguri înainte de fiecare masă!

— Ei, ăsta ar fi medic! Și crezi că dacă s-ar strădui n-ar descoperi și ei tratamente de as-

tea? Dar nu se interesează, tovarășe! Să facă și ei o inovație! Nimic! Apă minerală și gata!

— În sfîrșit! Ce facem, luăm ceva?

— Păi să luăm! Tovarășe ospătar!

Ospătarul: Da, vă rog?

— Adu-ne și nouă un kilogram de... (căt-re celălalt) ce spui?...

— Știi eu?... Un kilogram de... struguri!

Ospătarul: Vine!... (pleacă)

— Știi... mă gîndesc... ce să ne punem noi cu doctorul. Dacă nu-și ia răspunderea...

— Aia-i... Fuga asta de răspundere e o mare pacoste...

Ospătarul: Poftim, strugurii! (pleacă)

(cei doi se uită cu dispreț la struguri)

— Or fi avînd ceva grade?

— Știi eu? Hai să gustăm... (ia fiecare cîte un ciorchine)

— Hai noroc!

— Noroc!

(ciocnesc ciorchinii și mîncă melancolici boabele de struguri).

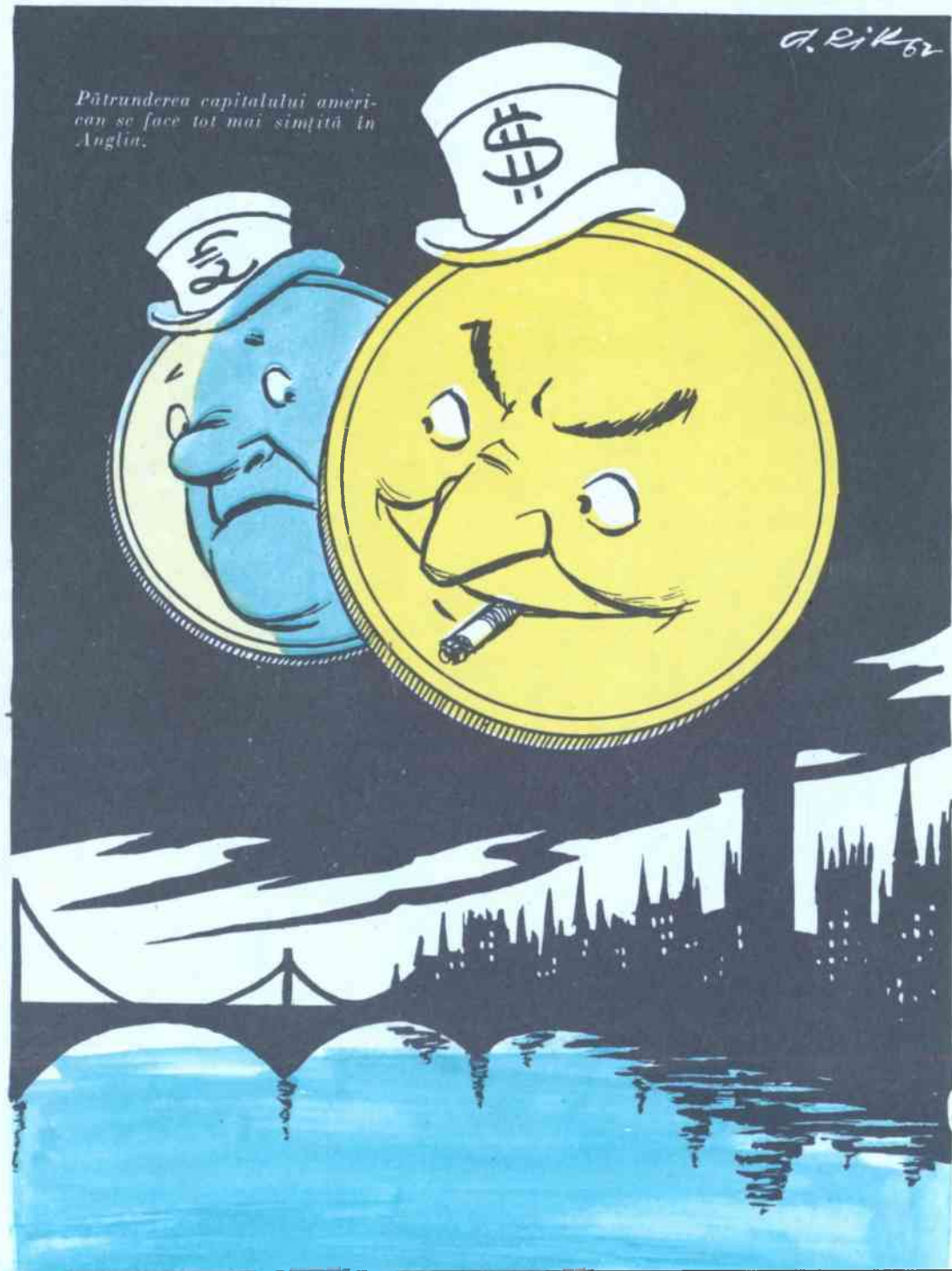
SORIN RĂȘCANU

DIN ZONA

Desen de RIK AUERBACH

Pătrunderea capitalului american se face tot mai simțită în Anglia.

d. Rik 62

DOLARULUI

F E L D E F E L, T O A T E L A F E L

(afară de unele care sint altfel)

Numărătoarea crimelor

Recensămîntul crimelor întreprins de curînd de directorul Biroului Federal de Investigații al S.U.A., s-a terminat arătînd că în cursul ultimului an, în Statele Unite s-au înregistrat 1.926.000 crime, ceea ce înseamnă o crimă pe minut. Lăsînd la o parte crimele „neînregistrate“, directorul F.B.I. a arătat că numărul criminalilor crește anual cu 34%, spre deosebire de restul populației, care crește cu 7%. În afară de aceasta, s-a mai stabilit că 27% din totalitatea crimelor sînt săvîrșite în... sinul familiei. Se precizează că poliția nu reușește să descopere un mare număr de crime. De altfel, se știe că un mare număr de crime poliția reușește să le acopere...

Cel mai zelos polițist din lume

Acest titlu îl merită fără îndoială polițistul Richard Wort din statul Michigan (S.U.A.), care, surprinzînd că automobilista Bertha Gold a călcat legea circulației pe șosea, a dat-o jos din mașină, a legat-o de un pom, a bătut-o măr, i-a luat toți banii, și a uitat s-o mai dezlege, intrucît în clipa următoare s-a luat după un biciclist, care și e' călca regulile de circulație. Bertha Gold a stat toată noaptea legată de pom. Abia a doua zi au salvat-o niște... gangsteri, care însă s-au ostenit degeaba, intrucît Bertha nu mai avea nici un ban la ea. Fapt pentru care gangsterii au exclamat, pe bună dreptate:

— Drace, iarăși ne-au luat-o polițiștii înainte!

Pțg.

Turmentare pe scară 'mare

Un raport al ministerului de interne britanic arată că în Anglia au fost condamnate, în timp de un an, 75.000 persoane în stare de ebrietate, pentru diverse delictе. Din această armată de bețivi, 4.703 sînt femei. Trebuie remarcat de asemenea că numărul minorilor alcoolici este ridicat, dar statistica nu i-a mai putut număra. De ce, nu se știe. Poate că, în momentul cînd făcea socoteala, statisticianul era obosit: hănea și el niște whisky

AGENȚIA TELEGRAFICĂ DE ȘTIRI „URZICA” COMUNICĂ

Washington. — O statistică publicată în ziare relevă că aproape jumătate din numărul delincvenților americani sînt minori. Ca măsură educativă, autoritățile au hotărît să construiască pușcării speciale pentru nevrstnici. Nu se poate spune că în Statele Unite tineretul nu se bucură de o grijă specială.

Bonn. — „Tineri” începînd de la vîrsta de 10 ani au întemeiat în Germania Occidentală o asociație de tip nazist, intitulată „Federația tineretului patriotic”. Fapt în urma căruia sugarii vestgermani așteaptă cu nerăbdare să se înființeze „Uniunea pruncilor hitleriști”. Ar putea să primească membri începînd de la vîrsta de două luni...

New York. — Ziarele americane au ajuns la concluzia că cel mai mare nezac al vieții bogătașilor este... bogăția. Asta, deoarece, așa cum rezultă din reportajele senzaționale, 4000 de persoane pe lună mor din cauza faptului că au buzunarul prea plin. Reportajele de senzație nu arată cîte persoane mor de foame pentru că au buzunarul prea gol...

Copenhaga. — În capitala Danemarcei a sosit, în vizită oficială, o escadră militară vestgermană. Se precizează că este pentru prima oară cînd o astfel de unitate militară germană se prezintă în apele daneze. Greșeală: este a doua oară. Prima oară, s-a prezentat în 1940.

Haga. — Se anunță că în Olanda nu s-a aprobat scumpirea tarifelor aeriene, dar în schimb s-a înregistrat o creștere simțitoare a prețurilor la produsele alimentare

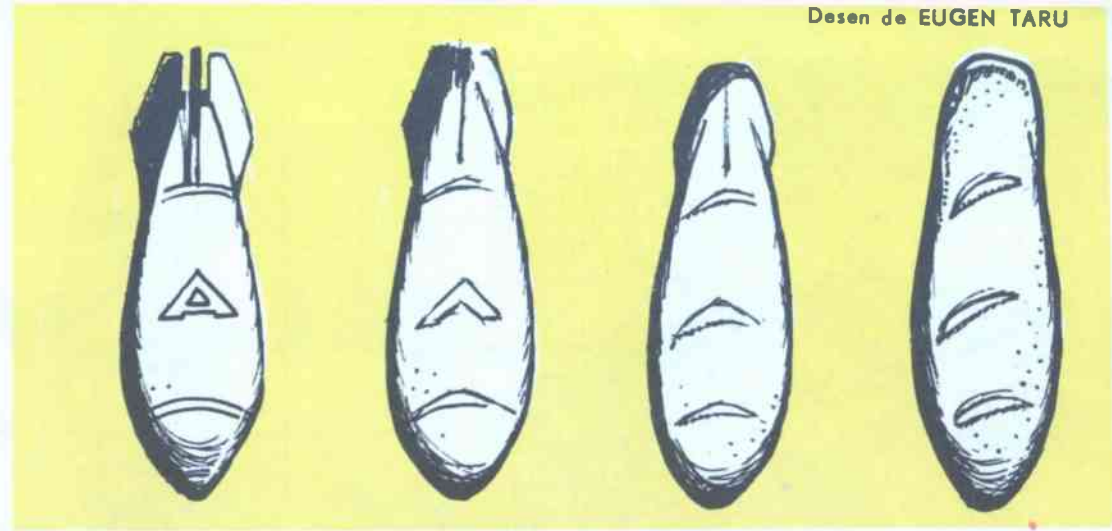
și îndeosebi la pline. Va să zică, n-o să sufere Olandezul zburător. O să sufere olandezul flămînd...

Taipe. — S-a semnalat că în mai multe localități de pe coasta insulei Taiwan bîntuie o boală pe care medicii nu au putut-o identifica. Se pare însă că-i la mijloc o greșeală. Boala a fost identificată: e holeră. Dar n-au putut fi identificați medicii, deoarece în localitățile respective nu există nici unul.

În cadrul NATO se planuește transmiterea către armata vestgermană a așa-numitei „arme nucleare mici”

A...TOM DEGEȚELUL

Să transformăm bombele în pînel

M I C R O - C O M E N T A R I I

Nu de mult conducătorul fasciștilor englezi, Jordan, a inițiat o serie de acțiuni cu caracter provocator. Rezultatul a fost următorul: acțiunile acestuia nu au dat rezultate datorită intervenției populației ale cărei acțiuni au dat rezultate.

Președintele Filipinelor a impus recent unui număr de zece înalți demnitari guvernamentali să-și dea demisia, întrucît au fost implicați în niște afaceri necinstite.

Măsura luată nu i-a supărat, deoarece și-au dat demisia din guvern, nu și-au dat demisia din afaceri.

Cîțiva ofițeri englezi aflați temporar în Cipru au descoperit o statuie de aur, reprezentînd-o pe Afrodita.

Descoperitorii însă, în loc să predea această statuie unui muzeu cipriot, și-au însușit-o.

Există o explicație: ofițerii n-au vrut să se lase furați de frumusețea Afroditei și atunci au furat-o ei!

O mare parte dintre foștii șefi ai O.A.S. și-au stabilit domiciliul în Spania, unde regimul lui Franco le asigură o ședere plăcută.

Nu de aceeași situație beneficiază însă regimul care de la o vreme încoace are o... ședere din ce în ce mai puțin plăcută!

D. M.

DE-ALE
LOR

S.U.A. a amenințat Ceylonul
că nu-i mai acordă ajutoare.

Amenințarea e plăcută
Exclamă bucuros poporul,
De data asta chiar ne-ajută,
Dacă ne taie... „aiutorul”!

GELU MUREȘAN

A C U M I N U R E S P I R A

(Ilustrație medicală fără anes:ezie)

Cînd vă doare genunchiul, capul sau amigdalele (la cerere putem da și alte exemple) emisiunea „Sfatul medicului” recomandă: mergeți la doctor!

La fel fac și cei din Vălișoara. Nici unul dintre localnici nu mai crede în leacuri băbești.

Așa stînd lucrurile, circa sanitară din Vălișoara este vizitată de toți acei pe care-i supără din cînd în cînd cite un junghi sau o tuse, și apelează în asemenea situații la știința medicală. În Vălișoara știința medicală e intruchipată de doctorița Zeller Silvia, despre care nimeni nu poate spune că nu-i pricepută în tainele medicinei. Dar nici nu se poate spune că e legată sufletește de locul ei de muncă. E mai mult legată de... tren. Cum se apropie ora plecării cursei care duce la Caransebeș, oră care nu are nimic comun cu programul oficial al circumscripției, doctorița întrerupe brusc examinarea pacienților, își inghesuie febril în poșetă stiloul, rujul și pudra, după care o zbughește înspre gară aproape cu aceeași viteză cu care circulă și trenul.

Datorită grabei acestei doctorițe, printre localnici circula următoarea anecdotă: doctorița consulta cu stetoscopul un bolnav. La un moment dat i-a zis: „Spune „33” și imediat după asta a adăugat: „acum nu respira”.

Între timp, amintindu-și că trenul de Caransebeș trebuie să plece, a pornit ca o vijelie spre stație, lăsîndu-și „gripatul” sub autoritatea formulei „acum nu respira”. Noroc că, după vreo treizeci de secunde, pacientul a întors capul cu intenția justificată de a o ruga pe doctoriță să-i mai dea și alte indicații. Văzînd că în juru-i nu e nimeni, a anulat cu de la sine putere dispoziția primită și a început să respire.

Și bine a făcut, pentru că doctorița s-a înapoiat abia a doua zi...

Ceea ce însă merită să fie reținut în mod deosebit este faptul că Zeller Silvia se orientează foarte bine. Niciodată nu i s-a

întîmplat ca unui bolnav venit la consultație să-i pretindă brînză de oi, știind că el crește păsări, sau unuia care se ocupă cu albinăritul să-i solicite — dat fiind că asistența sanitară e gratuită — ouă. Nul! Așa ceva nul!

Dumnezei ia de la fiecare numai ce știe că poate da. În privința asta trebuie să recunoaștem: e foarte măsurată. Niciodată nu ia mai mult decît pofteste. Probabil fiindcă știe că abuzul e în general dăunător.

Socotelile ei în materie de plocioane au la bază următorul raționament: adică de ce ea să dea consultații și să elibereze rețete iar bolnavul, după ce că nu e sănătos, să nu dea decît un simplu „bună ziua”, cînd e mult mai practic să alătore acestui tradițional salut o atenție din sectorul avi-
api-zotehnic.

Bine că nu lucrează la oraș. În zona urbană situația ar fi fost mult mai complicată. Aici oamenii activează în sectorul metalo-fibro-contabilo-economic, fapt care ar fi îngreunat aducerea de plocioane.

Vă închipuiți ce dificultăți de transport ar fi existat în cazul cînd un pacient, salariat al unei uzine, ar fi trebuit să-i aducă doctoriței un mic dar pe specificul muncii sale, ca de pildă o roată, dințată sau un strung...

Unde mai pui că cu asemenea daruri Zeller Silvia nici n-ar fi avut ce face. Sau... poți să știi?... Că pare femeie descurcăreață.

Cu toate astea a incurcat-o, pentru că i s-a dus faima... pînă la secția sanitară, care i-a dat mai întîi o „muștrare scrisă” și mai apoi, văzînd că aceasta nu-și face efectul, o „muștrare cu avertisment”.

Avînd două muștrări pe hîrtie, se presupune că-și va face din ele măcar o muștrare de conștiință.

Și atunci n-o să mai dea consultații între două trenuri și nici n-o să mai pretindă ouă sau alte alimente care, deși foarte proaspete, nu i-au priit!

DAN MANOLESCU

Crama și complexul zootehnic G.A.S. Lechința, raionul Bistrița, nu pot fi date în folosință deoarece nu s-a prevăzut sursa de apă înainte de amplasarea clădirilor

— Nu fiți îngrijorat, tovarășe director, am găsit niște animale care pot rezista și 40 de zile fără apă!!!

Desen de ADRIAN ANDRONIC

— Pică, pică ceva?
— Da! De azi-dimineață... pică mereu!!!

Desen de V. VASILIU

Rustică

*Cu fusta-n vînt
Surata vară
A pornit-o într-o seară
Spre-alte zări ivite-n fum
Să-și taie drum.
În urma ei, boscorodind
Și zgribulind,
Lelița toamnă a sosit
Cu vînt, cu ploi,
Și cu noroi...
Infrigurat,
A-ntimpinat-o cu-n lătrat
Duldul din Gospodărie...
Iar la chindie
Cînd vîntul
Întefîndu-și cîntul
Tot scutura stăruitor
Antena de televizor,
Lîngă saivan
Joiana
Și un „nepot” bălan
Privesc cam speriați
Pereții triști, dărăpănați,
Ai grajdului... și-n mințea lor
(Ce nu pricepe prea ușor!)
Ei căutau răspuns urgent
Și concludent,
La faptul că în grajd la ei
Faci baie... (chiar dacă nu vrei)
Ca-n toiul verii jos la iaz...
Dar apa n-are nici un haz
Că-i foarte rece și te-mbie
La strînutat și doctorie.
(Cum se exprimă grav feciorul,
Juniorul...)*

P.S.

*Povestea-n două, trei cuvinte
Am spus-o ca să ia aminte
Cei care au uitat de ea...
Și au lăsat în frig să stea
Pe „mama vacă”, pe „fecior”
Cu rudele și frații lor...
Că vorba ceea, chiar și vaca,
Săraca,
În supărarea ei firească,
Cum n-are grai să ocărăscă
(Măcar că are limbă lungă)
I-am dat ocazie să-mpungă...*

ION RUȘ

„NETOȚII”

A intrat în biroul meu un țăran cu părul alb, mustață bogată și frumos răsucită, puțin adus de spate, dar cu privirea ageră, sfredelitoare. S-a oprit în fața mea și mi-a zîmbit:

— Ai vreme și de mine, flăcăule?

Ținînd seama de vîrsta mea, chiar flăcău nu mai sînt, dar ținînd seama de vîrsta lui, nu greșise. Am zîmbit și eu.

— Am vreme, moșule. Stai jos.

— Mulțămesc!

S-a așezat pe marginea scaunului, fără a se rezema de spătar și spuse apoi citindu-mi întrebarea în ochi:

— Păi să vă spun cu ce treabă pe la dumneavoastră. Mai întii să ne cunoaștem. Aștefanei Petre e numele meu. Sînt netot.

După ce-și spusese numele, eram gata să mă prezint și eu, dar m-am oprit și surprins și încurcat pentru că, după ce i-aș fi spus numele meu, ar fi trebuit să adaug: sînt deștept. Sau măcar: sînt modest. Așa că mi-am arătat surprinderea:

— Moșule, nu pricep ce vrei să spui. Chiar dacă ai fi făcut dumneata vreo năzbîtie, totuși calificarea pe care ți-o dai...

Moșul m-a întrerupt oftînd.

— Mata ai fost vreodată la mare?

— Chiar în vara asta!

— Atunci nu se poate să nu fi dat de noi! La cîtiva kilometri înainte de Slobozia.

— Care noi, moșule?

— Noi, netoții!

Eram complet nedumerit.

— Cum vine asta, moșule; ce-i cu netoții, iartă-mă, de lingă Slobozia?

— Nu-i văzuși?... Ori ai mers cu trenul?

— Cu trenul!

— Ei, asta-i! Dacă mergeai pe șosea cu mașina, dădeai de noi!

— Moșule, zic, nu te supăra, dar nu prea îmi pari netot!

— Nu par, da' sînt! Aia-i!

Nu mai știam ce să spun. Îl vedeam un om în toată firea, părea inteligent, sănătos și totuși se considera cu toată tăria și o spunea în gura mare că e netot. Și mai băga și pe alții. M-am gîndit că poate are 'omul o stare anormală. Și m-am hotărît să-i cînt în strună.

— Și zi-i așa, fac eu, netot!

— Netot!

— Și mai sînteți?

— Mulți! Bărbați, femei, copii...

— Toți netoți?

— Toți! Și zău că-i păcat...

— E păcat, spusei eu, dar ce să-i faci? Asta-i situația. Unii mai așa, alții mai altfel...

Moșul se încruntă:

— Cum adică ce să-i faci? Ba ai ce să-i faci! Că eu le-am zis lor: Hai, mă fraților, să ne adunăm și...

— Cine să vă adunați?

— Noi! Netoții!...

— Păi de ce să vă adunați? Ce, sînteți risipiți?

— Ei, risipiți! Să ne adunăm, frate, într-o ședință și să cerem să ne schimbe!

Am zîmbit involuntar.

— Moșule, nu te supăra, dar în chestia asta, zău n-ai cui să

— N-ai spus, dar n-ai înțeles! Netoții se numește comuna noastră: lingă Slobozia. E și o pancartă la marginea șoselei, pe care scrie „Netoți“!

— Păi de ce nu spui așa, moșule? am sărit eu ca' ars.

— Dar ce-ai crezut? Zi și mata, ăsta-i nume de comună? Mai mare rîsul! Nu era timp s-o schimbe? Că, uite, te întrebă unul pe dumneata: Ești de fel ploieștean? Nu, spui, sînt bucureștean. Dar eu ce spun? Sînt de fel, netot! Păi treabă-i asta? Și dacă avem și noi vreo realizare, cum ne dă la ziar? Netoții au făcut, netoții au dres?

Am mai stat mult de vorbă cu moșul și i-am promis să-l ajut. La plecare, l-am întrebat zîmbind:

— Și cum ai vrea să vă spună acum, moșule?

— Oricum, băiete, numai să nu-mi fie rușine să spun din ce comună sînt! Și să schimbe și pancarta! Că nu ți-i tocmai la îndemînă să te arate în plină șosea cu litere de o șchioapă: „NETOȚI“.

Ținînd seama de felul cum mi-a vorbit moșul și de logica argumentelor sale, eu aș schimba repede numele satului „NETOȚI“.

Aș scrie pe pancartă: „DEȘTEPTI“!

SADI RUDEANU

— ceri, că nu se poate schimba nimic!

— Cum nimic? Să ne schimbe numele!

Am oftat eu de data asta.

— Și ce cîștigi, moșule? Dacă vă schimbă numele, nu rămîneți tot așa... cum spui că sînteți?

Moșul mă privi nedumerit și se încruntă iar:

— Cum, adică, rămînem tot așa?

— Păi cum ai spus...

— Ascultă, flăcăule, dumneata ne crezi chiar netoți?

— Da' ce, eu am spus?

C A P Î N C A P

În „Urzica“ nr. 6... din anul trecut a fost criticat — într-un desen „carte poștală ilustrată“ — gestionarul Mozar Tudor de la cooperativa din satul Gornea (comuna Sichevița, raionul Oravița) pentru diverse incorectitudini.

De pildă, puloverele de 82 de lei, gestionarul Mozar Tudor le vindea cu... 96.

La sesizarea „Urzicii“, forul cooperatist raional — U. I. C. C. Oravița — a răspuns (în 1961) prompt: Sesizarea „Urzicii“ e justă. În consecință, gestionarul necinstit Mozar Tudor va fi înlocuit.

Dar văzînd că, pînă în 1962, gestionarul cu mină lungă n-a fost înlocuit, „Urzica“ a întrebat forul raional: De ce?

Iar forul cooperatist raional — U. I. C. C. Oravița — a răspuns

(și în 1962) tot atît de prompt, numai că... altfel: „În urma verificării făcute la magazin, nu s-a constatat că gestionarul Mozar Tudor vinde mărfurile cu supra-preț. Chestiunea de anul trecut, cu puloverele a fost așa: la o aranjare a mărfurilor, eticheta cu prețul de 96 de lei a căzut din greșeală peste puloverele de 82. Asta a fost tot“.

Va să zică, — în 1961: sesizarea e justă, gestionarul e necinstit și va fi înlocuit, — iar în 1962: sesizarea nu e justă, gestionarul e cinstit și nu va fi înlocuit.

E limpede. Sîntem în fața unui fenomen de... industrie textilă: puloverele cu două prețuri de la cooperativa din Gornea și răspunsurile care se bat cap în cap, de la U. I. C. C. Oravița, — sînt.. cuate cu ață albă.

C. CR.

La concursurile internaționale de la Ljubljana și Budapesta vinurile românești au cucerit numeroase medalii de aur și argint

Desen de AL. CLENCIU

DIALOG VITICOL

VINURILE PREMIATE: — Toate astea le-am... ridicat la concursuri!
MUSTUL: — Fierb... de nerăbdare să concurez și eu!

Răspundem cititorilor

Un grup de cititori ne întreabă cum se face că uneori apar defecte în țesături.

Deoarece aceste defecte depășesc posibilitățile noastre de răspundere, ne-am adresat maestrului Capră Gherasim de la întreprinderea industriei locale „Producția” din Suceava. Căutându-l, pentru obținerea răspunsului, în secția țesătorie de care răspunde, l-am găsit... cu totul în altă parte.

— Tovarășe Capră, te rugăm să ne dai câteva lămuriri în legătură cu defectele care apar uneori în țesături.

— Hic!...

— Va să zică asta-i în primul rând.

— Nu primul, al șaselea, că primul rând de-abia îmi deschide pofta să supraghe... suvrage... sugravepez... 'ntelegi mata...

— Nici nu-i greu de-nțeles! De mirare totuși cum reușesc țesătoarele să vă-nțeleagă?

— Hic... Găină...

— Poftim?

— ...Găină Zenovia și Aghiniței Ana. Doar cu ele mă-nțeleg...

— Și cum vă înțelegeți?

— Cu ușurință...

— Aha!

— ...Cum plec eu, pleacă și ele de lângă războaie.

— Și dacă survine vreo defecțiune la mașini, dacă se rup firele, ce se întâmplă?

— Atunci se cam încurcă itele.

— Și?

— Hic.

— Deci tot la „hic” ne-am întors.

— Păi nici n-am plecat. Am rămas.

— Dar cu defectele din țesături cum rămâne?

— Luptăm, tovarășe, să le... hic... lichidăm.

— Tot lichidându-le așa, se duc țesăturile pe gtră.

— Aș, pe gtră...

— Și cumpărătorii cumpără țesături cu defecte?!

— Treaba lor. De asta nu mai răspund eu.

— Cum nu răspunzi dumneata? În secție războaiele merg brambura, dumneata la fel și...

— N-aveți grijă. Dreg eu...

— Țesăturile?

— Nu, durerea de cap, că era vinul fără sifon!

— Treaba dumitale!

— Iar treaba mea? Hic! Nu mai admit să mi se dea atâtea sarcini.

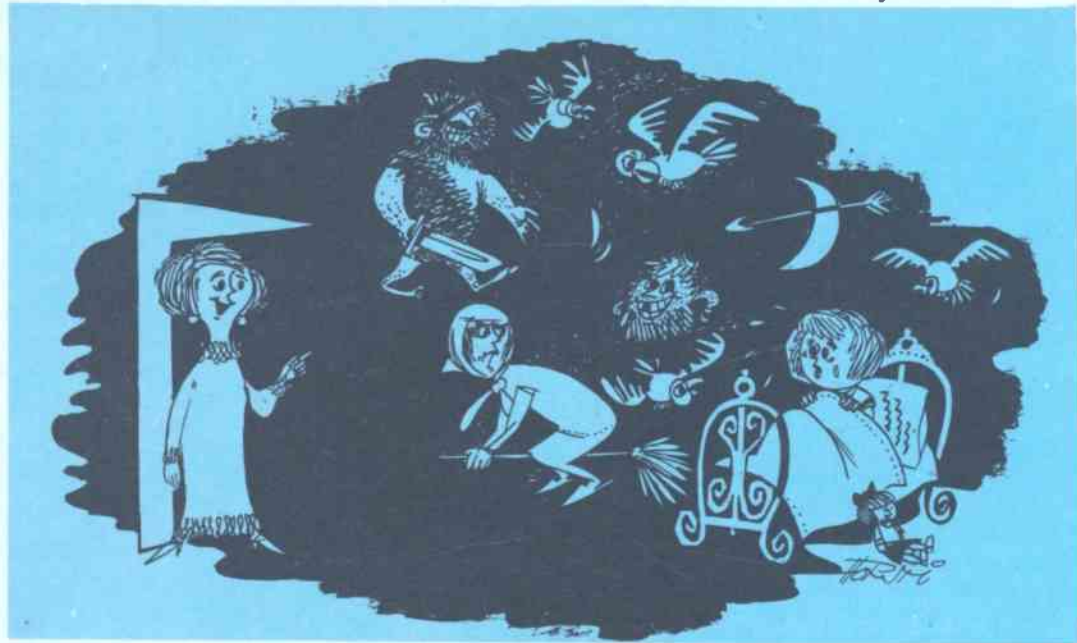
— Ai dreptate. Ar trebui să și se ia măcar una.

— Care?

— Cea de la „Producția”!

— Hic!

C. PETCULESCU

MĂMICA CEA GRIJULIE: — Ei, acum că ai văzut și „Vikingsii”, fă nani, pușor, și vise plăcute!

DISTIHURI DE DRAGOSTE

Un ospătar

Tovarășe, ce zici? E bine
cînd o aștepți și nu mai... „vinee”?

Un zgîrcit

Cu toate că ti este dragă,
nu-i dă măcar... să înțeleagă.

Un electrician

Doar c-o zărise, și — ciudat:
El a simțit că-i... curentat.

Un actor

Iubirea lui nespuse de mare
nu e decît o... reluare.

MIRCEA CODRESCU

Reportaj senzațional de la trimișul nostru în... judecată

Părinți și copii

Ene Anghel din București, Cal. Griviței nr. 141, a fost obligat în anul 1959 să plătească pensie alimentară pentru fiul său minor. Ene Anghel s-a eschivat însă de la plata pensiei schimbându-și des serviciile timp de doi ani. Pînă la urmă tot a fost găsit și „felicitat” cu o condamnare de șase luni închisoare corecțională pentru abandon familial. Sperăm că în acest timp, prielnic pentru meditație, Ene Anghel o să devină un om mai învățat. Măcar atît, cît să dea lecții și altora care repetă... cazul.

Un zbor periculos

Știut este că din instinct păsările respectă dispozițiile locative și nu-și clădesc decît un singur cuib în care stau și cîntă. Totuși, s-a descoperit de curînd și o excepție. Pasăre Victor, din București, str. Al. Sahia nr. 30, efectuînd un zbor de lungă durată de la Tg. Jiu la București s-a gîndit că n-ar fi rău ca în cele două puncte geografice să aibă omul, cuibul lui. Așa se face că fiind căsătorit în Tg. Jiu în 1943, s-a căsătorit a doua oară la București în 1961, fără să fie divorțat. Înmă bună. Alți soți declară că și o nevastă e prea mult. Pasăre se mulțumește, deocamdată, să fie soț în dublu exemolar. Se pare însă că în timpul zborului a su-

ferit o amnezie totală deoarece a uitat să spună celor două soții că e... însurat.

În urma dispozițiilor date de Tribunal, Pasăre Victor va rămîne, probabil, singur cuc.

Bănuim că romanța pe care o va cînta de-acum înainte va fi cunoscuta melodie „Numai una” interpretată la „nai”.

Cînd îmbraci ce nu-i al tău

Lui Manolache Tudor, din comuna Gurbănești, raionul Lehliu, regiunea București, lucrînd un timp la Sala Sporturilor Floreasca, i-a venit subit ideea să se facă sportiv. Astfel, s-a hotărît la început pentru ridicarea greutatei. Constatînd că nu e văzută de nimeni, și-a luat o piatră de pe inimă și fără nici o altă greutate a spart ușa unei camere cu îmbrăcăminte. Odată executată această probă, a trecut la a doua: proba unor haine străine pe care le-a găsit în cuier. Fără ca să observe că-i vin ca... furate, le-a îmbrăcat pregătindu-se pentru proba de alergări. Ajuns pe teren a întîmpinat însă fel de fel de obstacole, dintre care cel mai greu și imposibil de trecut a fost păgubașul. După cum se vede, hainele furate nu i-au venit prea bine. De aceea Tribunalul a hotărît să-i împrumute niște haine pe măsură pentru trei luni de zile, mînușindu-l totodată să renunțe la asemenea sporturi care-l dezbracă de cinste.

În ultimă instanță

Adresați-vă cu încredere acestei rubrici în toate împrejurările neplăcute din viața dv. Sfatul nostru e ca o pastilă de „Carbaxin“: concentrat, costă ieftin și vă liniștește complet.

Un tată cu griji: Buiuc Ion, București, Calea Dorobanților 155.

Indemnizația de stat nu poate fi întrebuițată de tată în folosul lui decât dacă este... copil. Adică dacă este atât de copil încât să-și închipuie că statul nu are altceva mai bun de făcut decât să-l întrețină de pomană pînă la adînci bătrîneți. În cazul dv. credem că întărcatul metodei dv. de a nu plăti indemnizația vă va face să... creșteți mult în ochii propriului dv. copil.

Romanticul — Costache Marin, salariat la I.I.M.I., Grupa 4, București.

Controlorii C.F.R. nu sînt în general firi poetice, așa că, atunci cînd călătoriți pe acoperișul vagoanelor pentru a admira cît mai în voie natura, riscați să fiți înțeles greșit. Și mai ales să plătiți pe lîngă biletul pe care nu-l aveți, și o amendă. Asta în cazul cînd ajungeți întreg la destinație. Altminteri, alunecînd de pe acoperiș, s-ar putea să rămîneți în sînul naturii mai mult decît trebuie.

Bobocel: Manda Anton, Otopeni, str. 23 August nr. 124.

Din scrisoarea dv. am reținut faptul că din cauza unui boboc de gîscă omorît de niște vaci, v-ați certat pînă la lovire cu Florea Vasile, din care scandal s-a născut un „boboc“ de proces. Ne întrebați acum, dacă ați făcut bine că pînă la urmă v-ați împăcat cu partea adversă. Păreră noastră e că ați procedat just. Altminteri ar fi rîs și vacile de un asemenea conflict.

Motociclistul: Adamescu Silviu, Șos. Ștefan cel Mare 28. București.

În cele ce ne-ați scris, arătați că mergînd cu motocicletă nr. 78623 B, aparținînd unui prieten, ați constatat unele defecțiuni. Astfel, această motocicletă buclușă, nu cunoaște regulile de circulație și, mai mult decît atât, într-o zi, tocmai cînd era urmărită de un organ de circulație, a avut îndrăzneala să-și oprească motorul, din care cauză ați fost nevoit să o părăsiți și să o luați la fugă pe jos. În scrisoarea dv., ne întrebați ce anume lipsuri ar putea să aibă motocicletă de mai sus. Consultînd specialiștii noștri am ajuns la concluzia că motocicletă are o singură lipsă: nu are permis de circulație. Această defecțiune o repară milițianul la oricare intersecție a Capitalei, fără ca dv. să depuneți vreun efort. Adresați-vă cu încredere organelor de circulație, care vă vor ajuta să mergeți cum trebuie.

SFINX

— Privește ce-ai făcut pe jos!
— Imposibil, e întineric...

Desen de D. NEGREA

Trecut, prezent și... viitor

Dacă vrei să știi în ce an te-ai născut, ce număr porți la pantofi și dacă te iubește dama de pică, te duci la Tănase Virginia din București și afli tot. Un singur lucru n-a putut prezicătoarea să ghicească: ziua în care organele de control au surprins-o înșelînd buna credință a unor tinere care au acceptat să le facă farmece. Atît de bine le-a fermecat încît le-a luat cu ușurință bani și obiecte în schimbul unui Făt Frumos care trebuia să aterizeze cu elicopterul (mătura s-a demodat) la domiciliul respectivelor Cosînzene. E drept că Făt Frumos a venit, însă nu le-a invitat nici la cinema și nici la Sfatul Popular, ci la Tribunal, în calitate de martore.

În fața instanțelor judecătorești situația ghicitoare s-a inversat. De data aceasta Tănase Virginia asculta în calitate de clientă ceea ce îi ghicea în cod, Tribunalul. Era vorba acolo și de trecut și de prezent și mai ales de viitor. Numai că Tribunalul avea alte expresii. În loc de „lacrimi întemeiate la drum lung“ spunea închisoare corecțională, în loc de „vorbe în interes de afaceri“, citea un articol de

lege. Singură expresia „damă de pică“ cu referire la inculpată a rămas se pare la fel. Oricum, din această nouă metodă de a ghici Tănase Virginia tot a înțeles ceva. Și anume că dacă vrea să aibă parte de un viitor liniștit trebuie să renunțe la meseria din trecut. Altminteri se alege cu ce s-a ales, în prezent.

Vinovat, n-a fost Grivei

Acasă la Rîpeanu Vasile din comuna Otopeni, strada Tudor Vladimirescu nr. 11 A, s-au găsit 35 litri de țuică în cușca ciinelui.

Presupunerea că această cantitate de băutură ar fi fost adusă de Grivei pentru uz personal nu poate fi luată în considerație deoarece acesta, conform declarațiilor date de vecini, duce o viață de... ciine. Bănuiala cade tot asupra lui Rîpeanu Vasile, care a fost găsit în repetate rînduri cu cantități mari de țuică, vînzîndu-le cu amănuntul, la preț de speulă. Acum se aude că a luat en-gros. Nu țuică, ci luni. În urma acestei întîmplări, Grivei a rămas fără stăpîn mai mult de un an. Avînd însă o inimă de ciine, probabil că nu-l regretă.

REPORTER

PRECAUȚIUNE

— Coșul este prea înalt.
— Știi, pentru eventualitatea în care lucrarea s-ar executa de unii care fac treaba pe jumătate...

Desen de FRED GHENĂDESCU

STELICĂ

LA TELEFON

— Alo!... Nae, tu ești? Noroc! Stelică la telefon... Ce mai faci, Nae?

— Dormeam. E 12 noaptea!

— Exagerezi. E fără cinci. După radio... Altfel, tu ce mai faci?

— Pic de somn.

— Și eu la fel.

— Și-atunci, de ce nu te culci?

— Păi mi-e frică să n-adorm.

— Asta-i bună.

— Deloc! Dacă adorm, scap trenul. Plec în delegație.

— Drum bun!

— Mersi, dar nu plec acum. Măine la 4 și 35.

— Atunci te las să-ți faci bagajul.

— Ce te grăbești așa, mă Nae? Ce, pleci tu sau eu? Până la tren mai am timp.

— Eu n-am, că trebuie să dorm!

— Cum așa mai dormi și eu! Dar scap trenul, că am mai pățit-o odată: Apropo, coana mare, soacra ta, mai lucrează la cooperativa aceea?

— Nu.

— S-a transferat?

— Nu s-a transferat, dar mi-e somn!

— Parcă mie nu? Da' de ce nu mai lucrează? A ieșit la pensie?

— Nu. A decedat.

— Condoleanțele mele.... Și, scuză-mă că te-am sculat din somn. Noapte bună, Nae!

— Noapte bună, Stelică!

.....

— Nae? Tot Stelică la telefon... Auzi, Nae, ce-a avut, mă, soacra ta de-a decedat?

— 105 ani!

— Frumoasă vîrstă a apucat!

— Da, dar pe dînsa n-o chema nimeni noaptea la telefon!

— De ce, n-avea telefon în apartament?

— Stelică... Ascultă, Stelică, tu ții la mine?

— Te îndoiești de asta, Nae?

— Atunci cheamă și pe altul. Cad din picioare de somn. Avem atîția colegi...

— Bună idee. Nu cunosc decît telefonul lui Georgescu. Îl chem pe el. Noapte bună, Nae!

.....

— Nae,... Georgescu nu-i acasă. E la Herculane, la băi. Am vorbit cu nevastă-sa.

— Așa?

— Da... Amabilă femeie...

Cînd a auzit că vreau să mai schimb o vorbă, două, cu Georgescu, m-a trimis la dracu.

— Și de ce nu te-ai dus?

— Ce, mă Nae, te-ai supărat?

— Nu! Da-mi vine să urlu!

— Serios? N-o fi cumva de la astenie?

— Stelică, te implor! Lasă-mă, omule, să dorm. Nu mă mai suna.

Cînd aud telefonul tresar din somn și-mi bate inima groaznic. Mă sperii. Sînt emotiv. Te rog, Stelică...

— N-am știut, Nae, zău n-am știut. Iartă-mă... Nu te mai sun.

— Mulțumesc, Stelică. Îți mulțumesc din suflet.

— N-ai pentru ce... Că facem altfel. Casă nu te sperii, sună-mă tu din cinci în cinci minute. Eu stau cu ceasul în mînă. Și n-ai nici o grijă... Eu nu te mai sun decît în cazul extrem că adormiși uiți să-mi telefonezi. Fii fără grijă... Așa că, noapte bună, Năică, și aștept să mă suni!

RADU RĂDULESCU

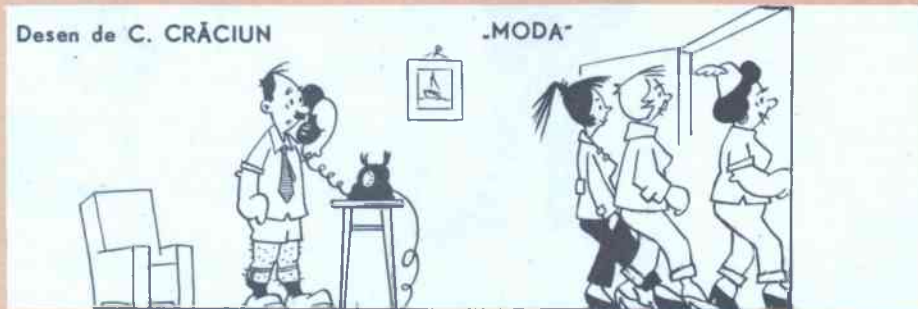
Unii șoferi, conducînd fără grija cuvenită, improașcă cu noroi pe pietoni.

Desen de AL. CLENCIU

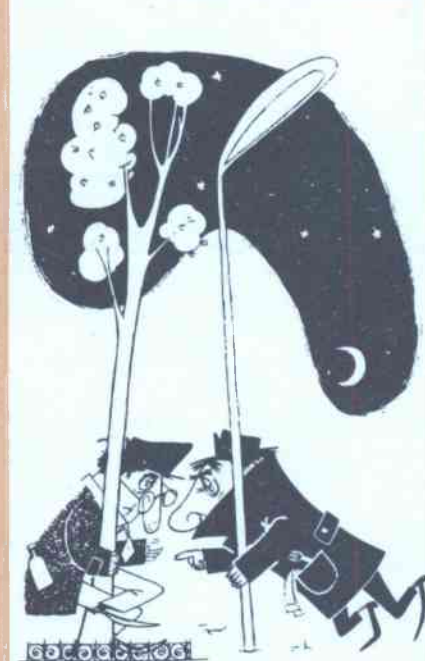
PIETONUL: — Află, tovarășe șofer, că obrazul meu se spală. Al d-tale însă, rămîne... pătat!

Desen de C. CRĂCIUN

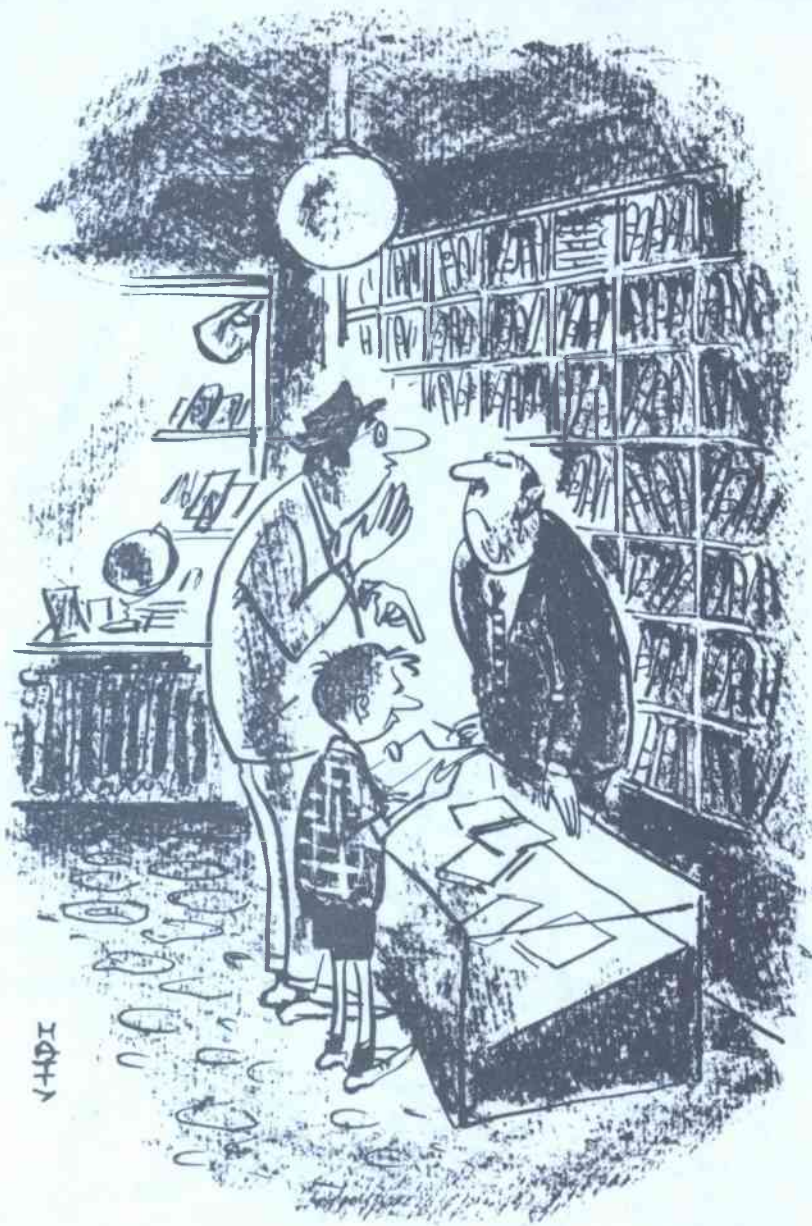

— Grigorescule, nu pot veni pe la tine, că mi-a plecat familia în oraș!

Desen de N. CLAUDIU

— Te numești?...
— Co-co-cos-Costică...
— O să-ți zic mai scurt: Costică!

— Spune drept, nu cumva mai aveți și o altă algebră ceva mai ușoară?

Desen de MATTY

P I L U L E

(din țările capitaliste)

Business

Un tânăr, după ce a ucis un bancher, i-a luat banii și a dispărut. Poliția a anunțat că cel care va denunța pe criminal va primi o mare sumă de bani. Tânărul, fără să stea mult pe gânduri, s-a autodenunțat.

Voia să ia banii și de la poliție.

Să fie modă oare?!

O doamnă se plimba cu copilul pe Broadway. La un moment dat copilul zărește un cetățean cu hainele cirpite, petic peste petic. Copilul întreabă:

— Mamă, de ce nenea și-a făcut haine din petice și nu din stofă? E o nouă modă?

De unde să știe copilul că nu e vorba de „modă“, ci de „modul de viață“...

I. G.

U R Z I C A

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25. Telefoane: Secretariat 15.38.56; Secția scrisori 14.60.34; Secretariat de redacție 14.28.15; Interurban 27

TIPARUL EXECUTAT LA COMBINATUL POLIGRAFIC
„CASA ȘCINTEII“ BUCUREȘTI

Dragă U R Z I C O

SABALAERUSUM,

BRE URZICA!

Bre Urzica, sabalaerusalem!

Ei poftim, dragă Urzico, începui să-ți scriu pe... turcește. Scuză-mă: eram cu gândul la... efendi Pașa Ion.

Acest Pașa Ion, cît timp a funcționat ca șef al secției „cozi-unelte“ la întreprinderea „Olga Bancic“ din Babadag, s-a lăfăit ca un... pașă. Dicta peste angajați, ca un... sultan, — și le dijmua veniturile, ca un... vizir.

Îi obliga pe angajați să-i dea în fiecare lună — ciubuc — un anumit procent din banii ce-i câștigau, iar pe cei ce refuzau să-i plătească peșcheșul îi... concedia.

Cu acest sistem, sultanul vizir Pașa Ion încasa de la fiecare dintre cei 30 de angajați ai secției cîte 200 — 300 de lei lunar, realizînd un „venit personal“... nemuncit și nelegal, de mii de lei lunar.

Dar, mare e... Alah! — și juste sancțiuni aplică organele competente! Pînă la urmă Pașa Ion a fost... mazilit și: adio pașalic! Aferim!

NICOLAE TĂNASE

Str. 30 Decembrie nr. 25
Babadag

DRAGĂ URZICO,

Să vezi cum unele „inițiale“ pot fi citite în mai multe feluri.

De pildă, aici, la ICRA Ploiești, unde lucrăm noi, inițialele ICRA înseamnă — oficial — „Întreprinderea pentru Comerțul cu Ridicată produse Alimentare“.

Dar cînd la depozitul nr. 2 al Complexului ICRA Ploiești funcționează, ca șef, un Costescu Ștefan, care e abuziv și agresiv cu subalternii, atunci inițialele ICRA înseamnă pentru acești salariați: „Încetează, Costescule, Repetarea Abuzurilor!“

În schimb, de cîtva timp, de cînd — pentru uritele sale manifestări — șeful Costescu a primit din partea conducerii întreprinderii, sancțiunea „observație scrisă“, inițialele ICRA înseamnă pentru noi „Întreprinderea care Reprimă Abaterile“.

Noroc, Urzico, și... ICRA (... În caz că Costescu va Recidiva, Reveni-vom cu Amănunte).

Un grup de salariați de la ICRA Ploiești

URZICUȚO DRAGĂ,

Îți mulțumesc că mi-ai comunicat și mie răspunsul pe care „Întreprinderea cinematografică de stat a orașului București“ ți l-a trimis în legătură cu sesizarea mea privind comportarea nejustă față de spectatori a casierei Goga de la cinematograful „Magheru“.

Forul sesizat zice în răspunsul său că „le-a arătat încă o dată, responsabilului și casierei cinematografului, cum să se comporte față de spectatori“. Foarte frumos!

Dar în sesizarea mea — pe care ai transmis-o acestui for — se menționa și faptul că la cinematograful „Magheru“ nu se află la ghișeul de bilete și un cartonaș cu numele casierei de serviciu, cum se află la toate cinematografele cu bună organizare. Iar despre acest lucru, răspunsul forului nu pomenește nici o vorbuliță.

La fața locului, am constat că încă nu se află la ghișeul de bilete un cartonaș cu numele casierei de serviciu.

Acest fapt poate fi înțeles așa: că o casieră fără nume e o casieră... cu numele.

TRAIAN IONESCU

str. Sanatoriului nr. 19
București

URZICO DRAGĂ,

Ne apucă amețeala numai gîndindu-ne în ce condiții am călătorit cu un șofer ameițit de alcool.

Călătorind pe traseul Sînta-Maria-Botoșani într-un autocamion IRTA, condus de șoferul Bob Cozma, aproape adormit de băutură, eram cît pe ce să fim ridicați cu Salvarea de pe șosea.

Pînă la urmă i-a... ridicat lui carnetul de conducere, pe timp de șase luni, miliția regională Suceava.

Poate că, în urma acestei sancțiuni, numitul șofer se va... trezi.

În caz contrar, dacă atunci cînd își va relua serviciul, va recidiva, el va putea fi întrebat: dar unde te... trezești?

Mai mulți călători...
anti-șofero-alcoolicii

